

Sygn. akt XV C 667/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Konieczka

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 r. w Gdańsku

na rozprawie sprawy

z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej(...)we (...)

przeciwko Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w(...)

o ustalenie

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa(...)we (...)pozwem (k. 2-4) skierowanym przeciwko Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej w(...)wnosiła o ustalenie nieważności uchwały nr(...) Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w(...)z dnia 23 czerwca 2013 r., na podstawie której dokonano pokrycia straty oraz przeznaczono część nadwyżki bilansowej na fundusz stabilizacyjny. Powódka wносиła także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podano, w dniu 23 czerwca 2013 r. Walne Zgromadzenie pozwanej podjęło m.in. uchwałę nr (...) o pokryciu straty bilansowej w kwocie (...)zł w całości z nadwyżki bilansowej wykazanej w sprawozdaniu finansowym pozwanej za rok 2012 oraz o przeznaczeniu pozostałej części nadwyżki bilansowej w kwocie (...)zł na fundusz stabilizacyjny. W ocenie powódki uchwała ta pozostaje w sprzeczności art. 57 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych z dnia 5 listopada 2009 r. oraz art. 90 ustawy Prawo spółdzielcze, ponieważ straty bilansowe pokrywa się z nadwyżki bilansowej przyszłych okresów. Oznacza to, że strata wygenerowana na koniec danego roku obrachunkowego pokrywana jest w pierwszej kolejności z nadwyżki bilansowej kolejnego roku obrachunkowego. Gdy takiej nadwyżki nie ma lub jest niewystarczająca wówczas strata jest pokrywana zgodnie z art. 90 par. 1 ustawy Prawo spółdzielcze. W ocenie strony powodowej strata wykazana przez pozwaną na koniec 2012 r. nie może być pokryta z nadwyżki bilansowej za ten rok i nie ma znaczenia fakt, że strata ta została wygenerowana w 2007 r. i od tamtego czasu przenoszona z roku na rok bez jej pokrycia do kolejnych sprawozdań finansowych. W konsekwencji wypracowana na koniec 2012 r. nadwyżka finansowa powinna być w całości przeznaczona na fundusz stabilizacyjny.

Pozwana Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w(...)w odpowiedzi na pozew (k. 26-30v) wносиła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Przyznała, że dnia 23 czerwca 2013 r. Walne Zgromadzenie podjęło zaskarżoną uchwałę. W dniu wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych pozwana wykazywała w swoim bilansie nierozliczony wynik z lat ubiegłych w kwocie (...)zł. Wynik ten, pomimo osiągnięcia przez pozwaną zysku bilansowego w latach poprzednich nie został rozliczony z uwagi na istniejące wątpliwości prawne w zakresie tego czy i w jakiej kolejności poszczególne pozycje bilansowe winny uczestniczyć w pokrywaniu takiego ujemnego wyniku.

Dalej pozwana wywiodła, że nierozliczony ujemny wynik finansowy z lat ubiegłych winien być traktowany analogicznie jak strata bilansowa, a skoro nie został rozliczony do chwili wejścia w życie ustawy z 2009 r., jedynie dopuszczalne jest rozliczenie tego wyniku zgodnie z zasadami ustanowionymi w tej ustawie, to jest z zastosowaniem reguły wynikającej z art., 57 ust 3 nakazującej pokrycie straty z nadwyżki bilansowej przyszłych okresów. Co do zasady jako wynik finansowy jednostki powstaje albo strata albo zysk. Dlatego też ustawodawca nie pisał o pokrywaniu straty z bieżącej nadwyżki bilansowej, albowiem ta przy zaistnieniu straty, co do zasady nie wystąpi odwołał się do nadwyżki przyszłych okresów jako najbliższej w czasie dostępnej nadwyżki bilansowej. Ratio legis tej regulacji to niewątpliwie dążenie do jak najszybszego rozliczenia odnotowanej straty.

W dalszej treści wskazano, iż jeśli po stronie pozwanej wystąpi nadwyżka bilansowa, jej Walne Zgromadzenie decydujące o podziale nadwyżki i pokryciu straty nie ma możliwości postanowić, że stratę tą pokryje z pominięciem nadwyżki bilansowej, która wystąpiła w danym okresie, z funduszu zasobowego, udziałowego i innych funduszy własnych. Nadwyżka bilansowa za rok 2012 jest więc w stosunku do okresu, w którym ten ujemny wynik powstał nadwyżką przyszłego okresu w rozumieniu art. 57 ust. 3 ustawy z 2009 r., co oznacza, że jeśli nadwyżka taka w danym okresie występuje, nie ma możliwości rozliczenia takiego ujemnego wyniku z innych źródeł z pominięciem tej nadwyżki. Przenieść do następnego okresu rozliczeniowego można zaś jedynie tę część nierozliczonego ujemnego wyniku, na której pokrycie nadwyżka nie wystarczy. Takie też było polustracyjne stanowisko Krajowej Rady Spółdzielczej znane uczestnikom Walnego Zgromadzenia.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W piśmie z dnia 15 maja 2013 r. Krajowa Rada Spółdzielcza, w wyniku przeprowadzonej lustracji pozwanej stwierdziła, iż w sprawozdaniach finansowych pozwanej sporządzonych w okresie 2009 – 2012 niezmiennie wykazywana była jako składnik funduszy własnych, strata z lat ubiegłych w kwocie(...) zł. Analiza części sprawozdań finansowych pozwanej przez podmioty zewnętrzne może zakłócać ich zrozumiałość i negatywnie wpływać na ocenę wiarygodności i przydatności. Wykazywanie niepokrytej straty przez kilka lat nie zostało ocenione pozytywnie. Możliwość pokrycia straty za rok 2007 powstałej z tytułu błędu podstawowego dotyczącego 2006 roku, przedstawił biegły sądowy w opinii sporządzonej 18 października 2010 r. Dalej wskazano, że uzyskany wynik finansowy netto za 2012 rok – zysk w kwocie (...)zł umożliwi pokrycie straty z lat ubiegłych co powinno zostać zaproponowane Walnemu Zgromadzeniu dokonującemu podziału wypracowanej przez pozwaną nadwyżki za rok 2012.

Dowód: pismo Krajowej Rady Spółdzielczej k. 74–76v akt.

Pismem z dnia 20 czerwca 2013 r. pozwana poinformowała pełnomocników kas członkowskich o wnioskach polustracyjnych. Jednym z nich było, aby na najbliższym Walnym Zgromadzeniu pozwanej przedstawić propozycję pokrycia straty z lat ubiegłych stosownie do obowiązujących przepisów. Wobec tego Zarząd pozwanej pod obrady w dniu 23 czerwca 2013 r. wniósł projekt uchwały o sposobie pokrycia straty z lat ubiegłych proponując pokrycie straty bilansowej powstałej z tytułu utworzenia w roku 2007 rezerwy na podatek odroczony, w wyniku utraty z dniem 1 stycznia 2007 r. zwolnienia przedmiotowego od podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie (...)zł w całości z nadwyżki bilansowej wskazanej w sprawozdaniu finansowym pozwanej za rok 2012.

Dowód: pismo z dnia 20 06 2013 r. k. 77–77v akt.

Podjęcie tej uchwały zostało umieszczone jako punkt 8 porządku obrad. W dniu 23 czerwca 2013 r. Walne Zgromadzenie pozwanej zatwierdziło sprawozdanie roczne i zweryfikowane przez biegłego rewidenta sprawozdanie finansowe za rok 2012 wykazujące zysk netto w kwocie (...)zł. Podjęło również uchwałę nr 8 mocą, której:

1) dokonało pokrycia straty bilansowej powstałej z tytułu utworzenia w roku 2007 rezerwy na podatek odroczony, w wyniku utraty z dniem 1 stycznia 2007 r. zwolnienia przedmiotowego od podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie (...)zł w całości z nadwyżki bilansowej wykazanej w sprawozdaniu finansowym pozwanej za 2012 r.,

2) przeznaczyło pozostałą część nadwyżki bilansowej w kwocie (...)zł na fundusz stabilizacyjny.

Za uchwałą oddano 30 głosów; przeciwko 10 głosów; 5 głosów wstrzymujących się. Uchwała została podjęta zwykłą większością głosów.

Dowód: protokół z dnia 23 06 2013 r. k. 38–50v, uchwała nr 8 k. 37 akt.

Zgodnie z par. 52 ust. 5 statutu pozwanej fundusz stabilizacyjny powstaje z comiesięcznych wkładów członkowskich i przeznaczony jest na potrzeby stabilizowania działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo–kredytowych oraz pozwanej, a w szczególności na finansowanie programów naprawczych; wydatkowaniu na stabilizowanie działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo–kredytowych podlegają w pierwszej kolejności środki funduszu stabilizacyjnego w części pochodzącej z nadwyżki bilansowej, w dalszej zaś kolejności – środki pochodzące z wkładów członkowskich.

Zgodnie z par. 57 statutu nadwyżka bilansowa pozwanej powiększa fundusz stabilizacyjny, z zastrzeżeniem postanowienia par. 58 statutu stanowiącego, że strata bilansowa pozwanej pokrywana jest w pierwszej kolejności z nadwyżki bilansowej z przyszłych okresów, a – jeśli uchwała Walnego Zgromadzenia w sprawie pokrycia straty tak stanowi – z funduszu stabilizacyjnego w części pochodzącej z nadwyżek bilansowych za lata ubiegłe, z funduszu zasobowego i funduszu udziałowego.

Stosownie do par. 59 statutu rokiem obrotowym pozwanej jest rok kalendarzowy.

Dowód: statut pozwanej k. 78–86 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych złożonych do akt przez pozwaną. Dowody te nie budziły wątpliwości, co do ich wiarygodności, a zostały przeprowadzone podczas rozprawy w dniu 14 listopada 2013 r. Jednocześnie Sąd oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wydanych w sprawach IC 484/08 (k. 51–54), IACa1019/09 (k. 55–58), IC1013/10 (k. 59–62v), IACa187/11 (k. 63–69) oraz Sądu Najwyższego w sprawie IVCSK 443/11 (k. 70–73v), albowiem były one wydane pod rządami nie obowiązującej już ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo–kredytowych i z tego względu nie okazały się w jakimkolwiek stopniu przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd ustalił okoliczności podjęcia uchwały nr 8 z dnia 23 czerwca 2013 r. stanowisko pozwanej zawarte w piśmie z dnia 20 czerwca 2013 r. oraz wytyczne wskazane przez Krajową Radę Spółdzielczą zawarte w piśmie z dnia 15 maja 2013 r., a na podstawie statutu pozwanej Sąd ustalił normy, jakie zostały przyjęte przez członków pozwanej jako spółdzielni osób prawnych określające postępowanie pozwanej. Statut pozwanej jest, bowiem swego rodzaju umową zawartą pomiędzy kasami członkowskimi.

Zasadniczo stan faktyczny pomiędzy stronami postępowania nie był sporny. Przedmiotem sporu pozostawała kwestia wykładni postanowień statutu pozwanej celem oceny zgodności z prawem zaskarżonej uchwały.

W ocenie Sądu powództwo jest bezzasadne.

W uzasadnieniu pozwu powódka wywodziła, że cała wypracowana na koniec 2012 r. nadwyżka bilansowa powinna być przeznaczona na fundusz stabilizacyjny. Jednocześnie wносиła o ustalenie nieważności całej uchwały, mimo że w jej pkt. 2 przeznaczono na ten fundusz część nadwyżki bilansowej w kwocie (...)zł. W świetle takiej treści punktu 2 zaskarżonej uchwały roszczenie w tym zakresie jest bezzasadne tym bardziej, że podjęta przez Walne Zgromadzenie pozwanej decyzja jest zgodna z przepisem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r.

Zgodnie z obowiązującą od dnia 27 października 2012 r. ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo–kredytowych – zwaną dalej ustawą Kasa Krajowa jest spółdzielnią osób prawnych, do której w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (art. 41 ust. 1). Przepis art. 42 ustawy stanowi, iż celem działalności Kasy Krajowej jest zapewnienie stabilności finansowej kas, a w szczególności udzielanie kasom wsparcia finansowego ze środków funduszu stabilizacyjnego, oraz sprawowanie

kontroli nad kasami dla zapewnienia bezpieczeństwa zgromadzonych w nich oszczędności oraz zgodności działalności kas z przepisami prawa.

Stosownie do zapisów art. 57 ust 2 i 3 ustawy nadwyżka bilansowa Kasy Krajowej powiększa fundusz stabilizacyjny, z zastrzeżeniem (ust. 2), że strata bilansowa Kasy Krajowej pokrywana jest w pierwszej kolejności z nadwyżki bilansowej przyszłych okresów (ust. 3).

Zgodnie z przepisem art. 42 par.2 ustawy Prawo spółdzielcze, uchwała walnego zgromadzenia spółdzielni sprzeczna z ustawą jest nieważna. Zgodnie zaś z przepisem par.9 art.42 tej ustawy orzeczenie sądu ustalające nieistnienie albo nieważność uchwały walnego zgromadzenia bądź uchylające uchwałę ma moc prawną względem wszystkich członków spółdzielni oraz wszystkich jej organów.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2008 r. (IVCSK462/07, Lex368445) wyrażono pogląd, że powództwo o ustalenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia spółdzielni nie jest wprost przewidziane żadnym przepisem, ale w sposób niebudzący wątpliwości dopuszczalność takiego powództwa wynika z art. 42 par. 9 Prawa spółdzielczego. Jego podstawę, tak jak i podstawę powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały zarządu spółdzielni, także uchwały zarządu Kasy Krajowej, stanowi art. 189 kpc. Zgodnie z tym ostatnim przepisem powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Zgodnie z przepisem art.58 par.1 kc czynność prawna sprzeczna z ustawą lub mająca na celu obejście ustawy jest nieważna chyba, że właściwy przepis przewiduje inny skutek. Zgodnie z przepisem par.2 art.58 kc nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Tak, więc dla uwzględnienia powództwa koniecznym jest wykazanie przez powoda sprzeczności uchwały z prawem lub z zasadami współżycia społecznego oraz wykazanie po stronie powoda istnienia interesu prawnego.

Interes prawny w rozumieniu przepisu art.189 kpc jest przesłanką materialnoprawną powództwa i istnieje zasadniczo wówczas, gdy istnieje niepewność prawa lub stosunku prawnego z przyczyn faktycznych i prawnych (na przykład kwestionowania istnienia prawa czy jego naruszenia). W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zdaniem Sądu powodowa Kasa nie miała interesu prawnego w zaskarżaniu punktu drugiego uchwały nr 8 z dnia 23 czerwca 2013 r. z przyczyn wskazanych wyżej. Miała natomiast taki interes w ustaleniu nieważności punktu pierwszego zaskarżonej uchwały aby wyeliminować niepewność, co do jej bytu prawnego.

Przechodząc natomiast do zasadniczych rozważań, w przedmiocie zgodności z prawem punktu 1 zaskarżonej uchwały, wskazać należy, iż zarzuty kierowane przez stronę powodową są bezpodstawne. Strona powodowa jako główny zarzut podniosła sprzeczność jej zapisów z przepisami art. 57 ustawy. Jej zdaniem strata wykazana przez pozwaną na koniec 2012 r. nie może być pokryta z nadwyżki bilansowej za ten rok i bez znaczenia pozostaje fakt, że strata została wygenerowana w 2007 r. i strata taka może być pokryta ze środków nadwyżki bilansowej za rok 2013 pod warunkiem, że taki stan zaistnieje (k. 4).

W ocenie Sądu, stanowisku temu nie sposób przyznać racji. Bezspornym w sprawie pozostaje fakt, że w wyniku utraty z dniem 1 stycznia 2007 r. zwolnienia przedmiotowego od podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie (...)zł strona pozwana winna odpowiednio zakwalifikować tę należność jako stratę bilansową i w sposób prawidłowy ujmować ją w sporządzanych bilansach na koniec kolejnych lat obrotowych. Pozwana w sporządzonych w latach kolejnych sprawozdaniach finansowych jako składnik funduszy własnych wykazywała stratę z lat ubiegłych w kwocie (...)zł na co wskazała w piśmie polustracyjnym Krajowa Rada Spółdzielcza i co nie było prawidłowe. Pozwana nie podejmowała decyzji, co do sposobu pokrycia tej straty. Bez wątplenia strata ta nie powstała w roku 2012, gdyż istniała już na koniec roku 2011 r. i w latach wcześniejszych. Wbrew stanowisku powódki w takich okolicznościach nie można przyjąć, że pozwana może w swojej działalności na koniec roku obrotowego, w tym wypadku roku 2012, wykazywać jednocześnie stratę i zysk jako wynik finansowy, Rodzaje efektu ekonomicznego ujmowane w księgowości jako wynik finansowy w postaci zysku i straty są skonstruowane dychotomicznie, wzajemnie się wykluczając i stanowisko powódki stoi w sprzeczności z zasadami rachunkowości i co w oczywisty sposób wynika z pisma polustracyjnego Krajowej Rady Spółdzielczej. Przyjęcie toku rozumowania strony powodowej, aby pozwana pokryła stratę w wysokości wskazanej

powyżej z ewentualnie wygenerowanego zysku za rok 2013 r. jest niedorzeczne, albowiem pozwana w sporządzonym sprawozdaniu finansowym za rok 2012 musiałaby wskazać, że osiągnęła zysk netto w kwocie (...)zł i stratę w wysokości (...)zł. Sytuacja taka nie powinna mieć miejsca, ponieważ pozwana na koniec roku obrotowego winna wykazać czy uzyskała w danym roku obrotowym zysk czy stratę, a sprawozdanie finansowe powinno przedstawiać rzeczywistą sytuację ekonomiczną pozwanej. Takiego wniosku strony powodowej nie można również wywodzić z językowego brzmienia zapisu art. 57 ustawy, w szczególności z wyrażenia „przyszłych okresów”. Sąd w tym zakresie przychylił się do stanowiska prezentowanego przez stronę pozwaną, iż ratio legis tego przepisu polega na dążeniu przez Kasę Krajową do jak najszybszego zniwelowania straty bilansowej w danym roku obrotowym. Bazowanie wyłącznie na regułach wykładni językowej, byłoby błędne, bowiem w ramach dokonywania wykładni przepisu i wyprowadzania odpowiedniej normy prawnej należy brać pod rozwagę nie tylko dosłowne brzmienie przepisu zgodnie z paremią *clara non sunt interpretanda* i *interpretatio cessat in claris* w ramach reguł klaryfikacyjnej koncepcji wykładni, ale zgodnie z derywacyjną koncepcją wykładni należy dokonywać wykładni nawet przepisów, które *prima facie* wydają się zrozumiałe i oczywiste. W szczególności trzeba mieć na względzie, aby dokonywać wykładni w taki sposób, żeby eliminować ustalenia interpretacyjne tekstów prawnych, przy których przyjęciu skutki stosowania odpowiedniego przepisu byłyby wadliwe, a w szczególności prowadziłyby do skutków niezamierzonych lub prowadzących do absurdu. Nadto zgodnie z zapisami ustawy dla realizacji celów, o jakich mowa w art. 42 ustawy, kasy wnoszą na wyodrębniony fundusz stabilizacyjny środki w wysokości co najmniej 1 % i nie więcej niż 3 % ich aktywów (art. 55 ust. 1), a ze środków funduszu stabilizacyjnego nie mogą być pokrywane straty bilansowe pozwanej. Wobec tego, nawet w przypadku przeznaczenia całej nadwyżki bilansowej na fundusz stabilizacyjny, jak tego chce powódka i przy braku nadwyżki bilansowej w późniejszym okresie brak byłoby możliwości pokrycia straty ze środków zgromadzonych na funduszu stabilizacyjnym – takie postępowanie byłoby niezgodne z przepisami prawa. Postępowanie, jakiego chce powódka skutkowałoby istnieniem straty bilansowej pozwanej w kolejnych okresach, mimo że może być ona pokryta z nadwyżki bilansowej roku 2012, co jest sprzeczne z intencją ustawodawcy wyrażoną w normie postępowania wynikającej z art. 57 ustawy.

W odniesieniu do statutu pozwanej wskazać należy na treść art. 53 ust. 1 pkt. 2 i art. 54 oraz 55 ust. 2 ustawy. Zgodnie z tymi przepisami statut pozwanej powinien określać w szczególności fundusze oraz zasady gospodarki finansowej, a funduszami własnymi pozwanej są fundusz udziałowy – powstający z wpłat udziałów członkowskich oraz fundusz zasobowy – powstający z wpłat wpisowego wnoszonego przez członków. Szczegółowe zasady gospodarowania funduszami, o których mowa powyżej określa statut pozwanej. Nadto statut określa szczegółowe zasady tworzenia funduszu stabilizacyjnego i jego przeznaczenie. Postanowienie par. 52 stanowi, że fundusz stabilizacyjny powstaje z comiesięcznych wkładów członkowskich i przeznaczony jest na potrzeby stabilizowania działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo–kredytowych oraz pozwanej, a w szczególności na finansowanie programów naprawczych; wydatkowaniu na stabilizowanie działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo–kredytowych podlegają w pierwszej kolejności środki funduszu stabilizacyjnego w części pochodzącej z nadwyżki bilansowej, w dalszej zaś kolejności – środki pochodzące z wkładów członkowskich. Nadwyżka bilansowa pozwanej powiększa fundusz stabilizacyjny, z zastrzeżeniem, że strata bilansowa pozwanej pokrywana jest w pierwszej kolejności z nadwyżki bilansowej przyszłych okresów, a – jeśli uchwała Walnego Zgromadzenia w sprawie pokrycia straty tak stanowi – z funduszu stabilizacyjnego w części pochodzącej z nadwyżek bilansowych za lata ubiegłe, z funduszu zasobowego i funduszu udziałowego. Zapisy z par. 57 i 58 statutu pozwanej są w swej treści podobne do przepisów art. 57 ustawy. W konsekwencji zaskarżona uchwała w punkcie 1 odpowiada przepisom prawa. Jak już wyżej wskazano nie można zgodzić się z twierdzeniem strony powodowej jakoby wykazana strata z tytułu cofnięcia zwolnienia od podatku od osób prawnych w kwocie (...)zł powstała w roku 2012 r., bezspornym jest, co wykazano we wcześniejszej części uzasadnienia, iż istniała ona już od roku 2007 i *de facto* obowiązek jej rozliczenia istniał już od daty przyjęcia sprawozdania finansowego za rok 2007. Z powodów, które nie mają zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozwana nie dokonała tego w latach poprzednich. Nadwyżka bilansowa wypracowana przez pozwaną w roku 2012 w stosunku do czasu powstania straty (już w roku 2007) jest nadwyżką bilansową przyszłych okresów w rozumieniu przepisu art. 57 ust. 3 ustawy. Wobec tego przeznaczenie środków z tej nadwyżki za rok 2012 r. uznać należy za zgodne z prawem i odpowiadające racjonalnemu postępowaniu. Z tych samych względów zaskarżona uchwała nie narusza postanowienia par. 1 art. 90 ustawy Prawo spółdzielcze stanowiącego, że straty bilansowe spółdzielni pokrywa się z

funduszu zasobowego, a w części przekraczającej fundusz zasobowy - z funduszu udziałowego i innych funduszy własnych spółdzielni według kolejności ustalonej przez statut, skoro strata mogła być pokryta z nadwyżki bilansowej.

W okolicznościach sprawy nie sposób również dopatrzeć się sprzeczności uchwały z zasadami współzycia społecznego, a naruszenia których strona powodowa nie podnosiła w toku procesu. Ponadto przyjęcie rozumowania strony powodowej spowodowałoby powstanie stanu niepewności co do późniejszej możliwości pokrycia tej straty, albowiem nie ma pewności czy w kolejnych latach obrotowych pozwana uzyska nadwyżkę bilansową, a w jej braku pozwana musiałaby sięgnąć do środków nadwyżki funduszy okresów poprzednich, a więc i środków uzyskanych w roku 2012 i środków zgromadzonych w funduszach własnych – zasobowym i udziałowym (par. 58 statutu). Wobec tego zgodnym z przepisami prawa i postanowieniami statutu pozwanej oraz najbardziej racjonalnym było podjęcie uchwały o treści jak w punkcie pierwszym.

W konsekwencji tak poczynionych rozważań Sąd na podstawie art. 42 par.2 i 9 ustawy Prawo spółdzielcze w związku z art. 189 kpc i art. 58 par.1 i 2 kc oraz art. 57 ust.2 i 3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych stosowanych, a contrario powództwo oddalił, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 par. 1 w zw. z art. 108 par. 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył powódkę kosztami postępowania w sprawie, to jest kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

I. Oddala powództwo.

II. Zasądza od powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...)we(...)na rzecz pozwanej Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w (...)kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.